

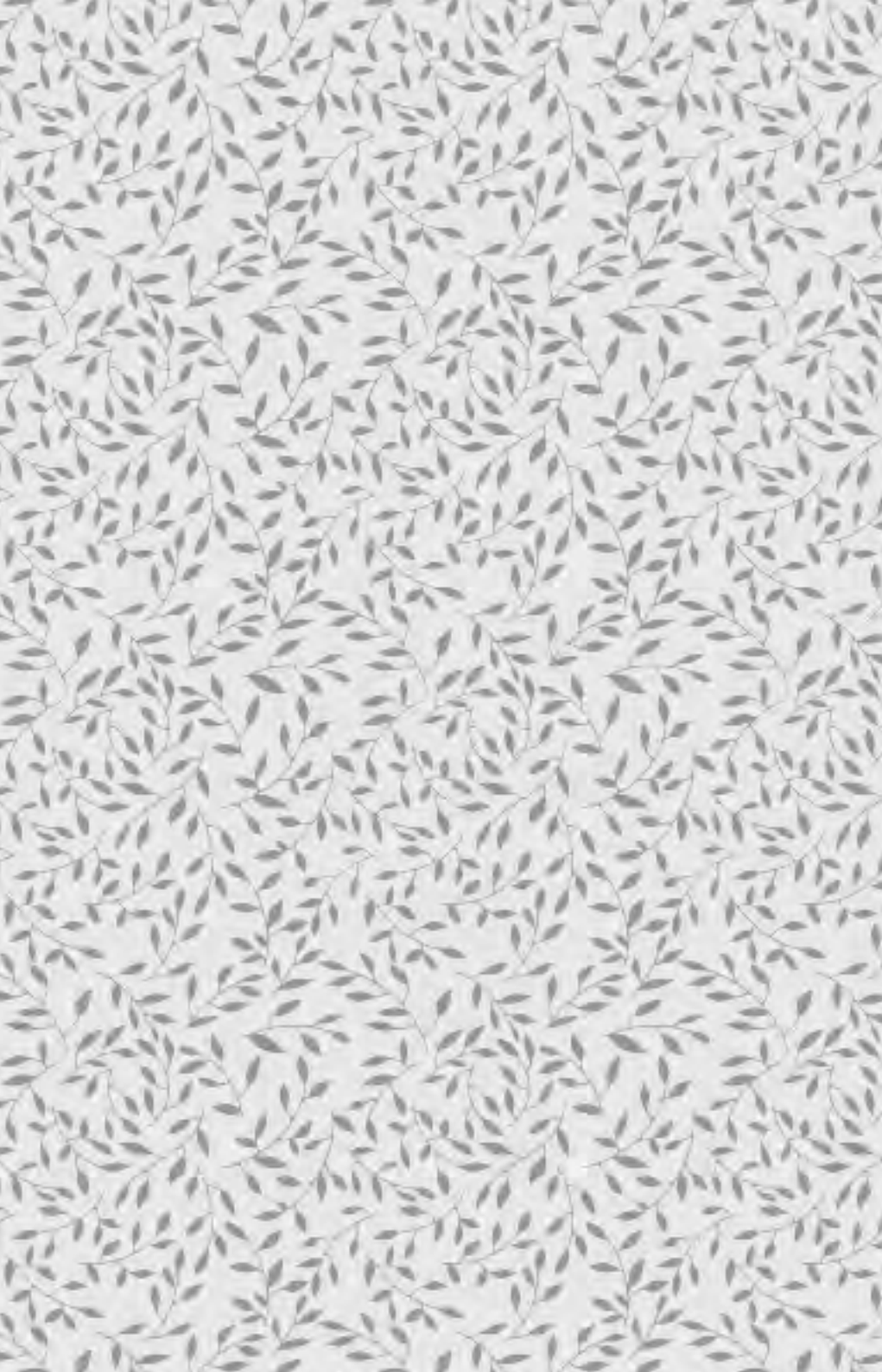
GERDT VON BASSEWITZ

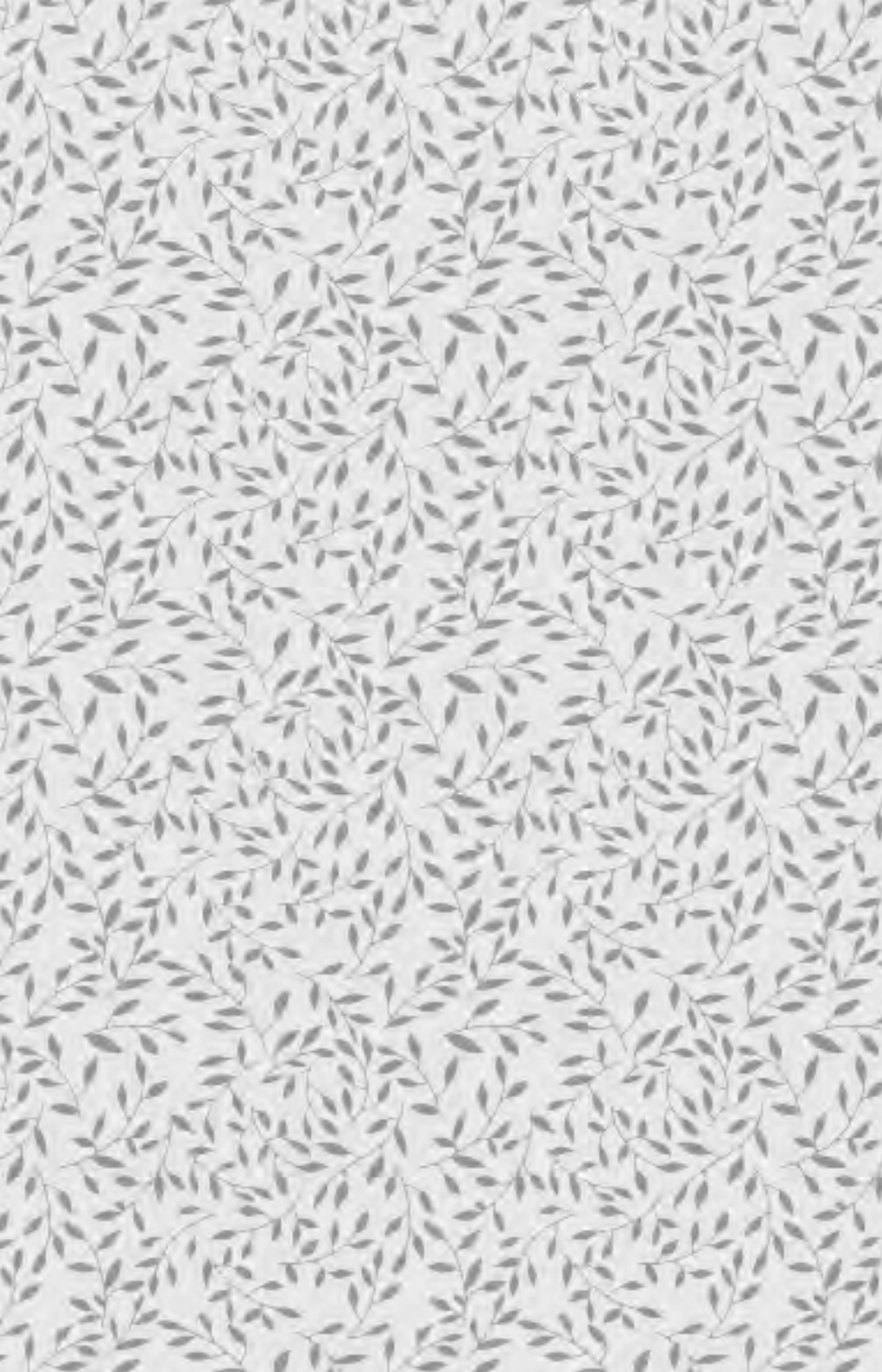

DOLUNAYA ESRARENGİZ YOLCULUK

Carpe Diem!

Dolunaya Esrarengiz Yolculuk

Yazar: Gerdt von Bassewitz
Çevirmen: Işık Gürgen
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Genç Kurgu / Fantastik
1. Baskı, İstanbul, Şubat 2023
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul 0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Peterchens Mondfahrt (Gerdt von Bassewitz) orijinal adıyla
Almanca olarak yayınlanmış olan bu kitabın,
Işık Gürgen tarafından çevrilen tüm Türkçe yayın hakları,
anlaşmalı olarak Carpe Diem Kitap,
Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GERDT VON BASSEWITZ

DOLUNAYA ESRARENGİZ YOLCULUK

CARPE
DIEM

Işık Gürçen

İstanbul'da doğdu. Türk ve İsviçre kökenli bir ailede dünyaya geldi. Zürih Üniversitesi'nde sanat tarihi okudu. Ardından Boğaziçi Üniversitesi'nde tarih alanında yüksek lisans yaptı. Zürih Üniversitesi, Sanat Tarihi Enstitüsü, İslam Sanatları Kürsüsü'nde asistan olarak çalıştı. Bir süre özel bir okulda, Almanca öğretmeni olarak görev yaptı. Almanca, İngilizce, Fransızca ve Farsça bilen Işık Gürçen, akademik metin çevirilerine de imza attı. Halen İsviçre'de yaşamaktadır.

Gerdt von Bassewitz

Almanya'da köklü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Dört kız kardeşle birlikte büyüdü. Dokuz yaşında Niesky'deki Moravya okuluna yazıldı. Daha sonra Metz'deki subay okuluna gitti.

Fakat tiyatroya olan ilgisi ağır bastı ve bu alana yöneldi. Bir süre Köln'de tiyatro yönetmenliği ve oyunculuk yaptı. Ardından Berlin'e yerleşti ve yazılarını burada yazmaya başladı.

En tanınmış eseri olan Peterchens Mondfahrt, büyük bir ilgi gördü. Kitap olarak yayınlanmasının ardından tiyatro oyunu olarak Leipzig'de büyük bir başarıyla prömiyeri yapıldı.

Daha sonraki yıllarda sinema ve animasyon filmlerine de uyarlanarak gösterime girdi.

Kitap, halen Almanya'daki okullarda en çok tavsiye edilerek okutulan çocuk ve gençlik edebiyatı eserleri arasında yer alıyor.

Bir mayıs böceği olan Bay Sumseman, Peter ve ailesinin, yıldız çiçekleriyle dolu geniş bir çayra bakan evlerinin önündeki kestane ağacında yaşıyordu.

Bay Sumseman, matem tutan duldu. Karısı, yakın bir zaman önce, bir öğleden sonra, avluda yiyecek bir şeyler aramak için gezinirken bir tavuk tarafından yenilmişti. Bilindiđi üzere, mayıs böcekleri için gün ışığında dolaşmak çok tehlikelidir. İnsanlar için gece neyse, mayıs böcekleri için de gündüz odur.

Fakat Bayan Sumseman, meraklı bir tip olduğu için gündüzleri de ortalıkta vızıldayıp gezerdi. İşte, o gün de tam bir salatalık yaprağına konup “Tadın nasılmış bir deneyelim bakalım” diye düşündüğu sırada, daha o, salatalık yaprağını yiyemeden hoop! bir tavuk onu yiyivermişti. Kader işte!

Sevgili eşi hazin bir şekilde ölen Bay Sumseman, buna çok üzüldü ve acı içinde kıvrandı. Ağaçtaki birçok yaprağı ıslatacak kadar ağladı ve daha önce kırmızı olan bacalarını siyaha boyattı.

Dul mayıs böceklerinin yas tutarken bacalarını siyaha boyatmaları bir gelenektir çünkü. Bay Sumseman da ünlü bir ailenin son çocuğu olduğu için bu geleneğe uymuştu.

Yıllar yıllar önce Sumseman Ailesi'nin büyük büyük dedelerinden biri, daha yeni evlenmişti ki büyük bir talihsiz olay yaşadı.

Güzel bir pazar akşamı, karısı ile birlikte ormanda gezintiye çıkmışlardı. Bolca yemek yedikten sonra bir kayın ağacının dalında dinlenmeye koyulmuşlardı.

Yeni evli çift, birbirlerine hayran hayran bakarken o sırada kötü bir adamın onlara doğru yaklaşmakta olduğunu fark etmediler.

Pazar gününü fırsat bilip ormandan odun çalmak isteyen bu hırsız, aniden baltasını savurup kayın ağacını kesti. Adam öyle kuvvetli vurmuştu ki Dede Sumseman'ın bir bacağına da kesivermişti. Gerçekten çok trajik bir durumdu bu!

Karı koca sırtları üzerine düştüler ve korkudan oracıkta bayılıverdiler.

Bir süre sonra etraflarını saran aydınlıkla kendilerine geldiklerinde, karşılarında güzel bir perinin durduğunu gördüler.

Orman perisi onlara, o kötü adamın ormanda gizlice ağaç kesip hırsızlık yaptığı için cezalandırıldığını söyledi.

Adam, kestiği odunla birlikte ceza olarak Ay'ın en yüksek tepesine sürgün edilmişti. Ömrünün sonuna kadar orada kalacak ve ağaç kesip odun taşıyacaktı. Fakat Dede Sumseman o sırada "Bacağımlı bacağımlı!" diye bağırılmaya başladı, "Bacağımlı nerede, altıncı bacağımlı yok! O adam bacağımlı da kesmişti! Bacağımlı göreniniz var mı?"

Bunun üzerine peri şaşırıldı. "Çok üzgünüm" dedi, "Sanırım bacağımlı kayın dalına takılı kalmış olmalı. Yani o hırsız adamla birlikte Ay'a gitti."

Dede Sumseman "Ah, ah bacağımlı! Benim küçük, sevgili altıncı bacağımlı!" diye bağırılmaya devam ediyordu. Karısı da yanında hüngür hüngür ağlamaktaydı. Çünkü doğacak olan tüm çocuklarının bundan sonra altı yerine sadece beş bacağımlı olacağını biliyordu.

Peri, bu sorunu anladığında, henüz doğmamış olan tüm o küçük böcekler için üzüldü ve şöyle dedi:

“Kötülüğün cezalandırılması adaletin gereğidir. Bu yüzden o kötü adamın cezasını kaldıramam. Ancak iyi insanların, tabii öylelerini bulursanız, Sumseman’ın bacağına kurtarıp geri getirmelerine izin verebilirim. Mesela eğer daha önce hiçbir hayvana eziyet etmemiş iki çocuk bulursanız, o zaman onlarla birlikte aya gidip bacağı geri alabilirsiniz.”

Bunu duyan çift, biraz sakinleşmişti. Gözlerindeki yaşları kurulayıp evlerine uçtular.

Bu hikâye, kısa süre içinde bütün böcek âleminde duyuldu. Tüm sivrisinekler, çekirgeler ve karıncalar, hatta yusufçuklar ve kelebekler bile olanları öğrenmişti.

Sumseman Ailesi ünlü olmuştu. Böceklerin dünyasında saygı görüyorlardı. Fakat Sumseman erkekleri ve kadınları için bu ün, birçok acıya da sebep olmuştu.

Çünkü geceleri çocuklardan yardım istemek için odalarına girdiklerinde, bu arayışları genellikle ölümle sonuçlanıyordu. Failer de çoğunlukla kaba ve anlayışsız bakıcılar, bazen de bizzat çocuklar oluyordu.

Böyle böyle sülalenin fertleri gitgide tükendi. Dünyada Sumseman Ailesi'nden sadece bir tanesi hayatta kalmıştı. İşte o da meraklı karısı gündüz vakti uyumak yerine gün ışığında ortalıkta dolaştığı için bir tavuk tarafından mideye indirilen şu bizim dul Bay Sumseman'dı.

Bay Sumseman karısı gibi değildi; ihtiyatlı bir böcekti. Her zaman diğer mayıs böceklerinden biraz uzak dururdu ve özellikle karısı öldüğünden beri yalnızlığı daha da sever olmuştu.

Seher vakti karnını doyurduktan sonra bir dalın üzerinde oturur, aya bakıp kemanıyla özlem dolu şarkılar tıngırdatır ve hâlâ orada olan altıncı bacak hakkında balatlar sıralardı.

Bazen de neşeli bir şarkı çalar ve büyük kestane ağacının etrafında dans ederdi. Böyle yapınca çok komik görünüyordu.

Diğer mayıs böcekleri her akşam ağacın altında büyük bir kontrbas ve davul ile konser verirlerdi.

Bay Sumseman'ı kendileriyle çalması için sürekli davet etmelerine rağmen o, hep davetlerini reddediyordu. Bu da diğer böcekleri çok kızdırmaya başlamıştı. Kontrbas yerine keman çalmaya başladığından beri, onun 'burnu havada' biri olduğu söyleniyordu.

Fakat bu öfkelerinin asıl sebebi kıskançlıktı. Çünkü onların davulları ve kontrbasları vardı, Bay Sumseman'ın ise ay gibi ışıldayan küçük, gümüş renkli bir kemanı... Sesi de güneş ışığında dans eden minicik sinekler gibi narindi.

Bu eski keman, bir aile yadigârıydı. Bir keresinde yıldız çiçekleriyle bezeli kırdı yaşayan bir Sumseman, bir ağacın üzerinde çok yüksek dallara tırmanıp sonra da başı dönen Cırcır adlı bir çekirgenin hayatını kurtarmıştı. Bu kahramanca hareketi için çekirge, kurtarıcısına gümüşten bir keman hediye etmişti.

Keman, o zamandan beri Sumseman Ailesi'ndeydi. Daima en büyük oğula verilerek kuşaktan kuşağa geçiyor, büyük bir saygı ve itina ile korunuyordu. İşte, yaşayan son Sumseman da bu kemanın son sahibiydi.

Bu, onu çok duygulandırıyor. Ailesinin son temsilcisi olmayı önemsiyor ve kemanına gözü gibi bakıyor. Bu yüzden de hem kendisini hem de kemanını riske atacak bir şey yapmamaya özen gösteriyordu.

Sadece bazı akşamlar, unutmama beni çiçeği şurubundan içtiğinde, içine bir deli cesareti dolar, bahçede neşeli bir şekilde zikzaklar çizerek uçmaya başlardı.

Bunu yaparken de sineklerin akşam dansını ve ateş böceklerinin saklambaç oyunlarını bozardı. Elma çiçeklerine çarparak uyumaya çalışan uğur böceklerinin dışarı yuvarlanmasına neden olurdu. Şaşı örümceğin ağını yırtıp hangilerinin açık hangilerinin kapalı olduğunu anlayamadığı için pat! pat! bütün camlara çarpardı.

Ona bir şey olmazdı çünkü kafasında kalın bir zırhla yaratılmıştı.

Böylece büyük bir heyecanla uçmaya devam edip “Ben bir şövalyeyim! Sumseman Ailesi’nin son temsilcisi benim!” diyerek kendini gaza getirdi.

Sumseman Ailesi'nin son bireyi, güzel bir mayıs akşamında bakıcıları Minna tarafından yatırılmak üzere olan Peter ve Annelies'in yatak odasına işte bu şekilde dalmıştı.

Peter, vızıldamasını duyar duymaz hemen kalkıp onu yakalamaya çalıştı. Allah'tan Minna buna engel oldu, yoksa Sumseman'ın hali haraptı doğrusu.

Aslında Minna hiçbir şey duymamıştı ve Peter'in yatmadan önce biraz daha odada koşuşturup yaramazlık yapmaya çalıştığını düşünerek ona hemen yatağına geri dönmesini söylemişti.

Bay Sumseman, korkuyu vücudunun her yerinde hissediyordu. Tam da bugün unutmam beni çiçeği şurubundan içmesine rağmen bütün cesaretini yitirmişti.

Perde rayının üzerine yatmış ölü taklidi yapmaya başladı. Bu mayıs böcekleri arasında bilinen ve tehlike anlarında gayet işe yarayan bir taktikti. Bu sırada odada neler olduğuna da dikkat kesildi.

Minna çocukları yatırır yatırmaz odadan çıktı ve Peter, Annelies ile mayıs böceği hakkında konuşmaya başladı. İşte, durum yine tehlikeli bir hal almak üzereydi.

Annelies, böcek hâlâ odada olabileceği için biraz korktuğunu söyledi. Peter de kalkıp onu aramaya başladı. Perde rayının tepesindeki Bay Sumseman'ın kalbi güm güm atıyordu.

“Kim bilir belki de bu, dünyadaki hayatının son gecesi idi. Ama aslında bunların iyi çocuklar olduklarını hissediyordu. Yine de insanoğluna güven olmaz! Bay Sumseman, aile geçmişinden bunu iyi biliyordu.